

JOHN
BOYNE

El
meu
germà
es diu
Jessica

Empúries

John Boyne

El meu germà es diu Jessica

Traducció de Jordi Cussà i Anna Camps

Editorial Empúries

Barcelona

Títol original: *My brother's name is Jessica*

© John Boyne, 2019

Primera edició: juny del 2020

© de la traducció: Jordi Cussà, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.,
Editorial Empúries
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Realització Planeta

DIPÒSIT LEGAL: B. 7.567-2020

ISBN: 978-84-17879-44-0

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor; la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra, podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos, a través del portal www.conlicencia.com

o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Tots els drets reservats.

AQUELLA TARDA TAN ESTRANYA

He sentit explicar moltes vegades l'incident sobre com el meu germà Jason es va fer la cicatriu que té damunt l'ull esquerre, gairebé paral·lela a la cella. Ell tenia quatre anys quan jo vaig néixer, i volia un germà, una germana o un gos des que tenia memòria, però la mama i el papa sempre li deien que no.

—Ningú necessita més d'un fill —insistia el papa—. El planeta ja està superpoblat. Saps que hi ha una família al carrer del costat amb set criatures menors de sis anys?

—I això com és possible? —va preguntar-li el meu germà Jason, que aleshores només era un marrec però ja sabia una mica com funcionava el món.

—Dos parells de bessons —va respondre el papa somrient.

—I els gossos els has de treure a passejar contínuament —va afegir la mama—. I abans que ens asseguris que ho faràs tu, tots sabem que ho diràs ara, però que, al final, serà el teu pare o jo qui ens haurem d'encarregar de la major part de la feina més feixuga.

—Però...

—I fan un enrenou espantós, a més —va remarcar el papa.

—Qui? —va intervenir el Jason—. Els gossos o els bessons?

—Tots plegats.

La mama i el papa es mostraven tan persistents sobre el fet que a la nostra família no hi hauria cap ampliació, que per al Jason devia ser tot un xoc el dia en què el van fer seure i li van explicar que el seu desig es compliria, al capdavant, i en el termini de mesos hi hauria una altra criatura a casa. Pel que sembla, el Jason es va esverar tant que va sortir esperitat al jardí del darrere i es va posar a córrer en cercles durant vint minuts, bramant a ple pulmó, fins que es va marejar tant que va caure a terra i va picar de cap contra un gnom del jardí.

Però no va pas ser així com es va fer la cicatriu.

Quan vaig néixer jo, de totes maneres, va sorgir un problema. Tenia un forat al cor i els metges no creien que sobrevisqués gaire temps. El forat era de la mida del cap d'una agulla, però, quan ets un nadó i tens un cor de la mida d'un cacauet, pot resultar molt perillós. Em van posar uns quants dies en una incubadora abans de dur-me a un quiròfan, on un equip de cirurgians va intentar arreglar-me el que tenia espatllat. Llavors el Jason era a casa amb l'au-pair, i plorava angoixat, tan desesperat que va caure de la cadira i va picar de cap contra una tauleta de centre.

Tot i que tampoc no va ser així com es va fer la cicatriu.

Els metges van dir als papes que la setmana següent seria crítica, però com que tots dos han tingut sempre

feines molt importants (la mama ara és ministra del govern, per més que aleshores només era una diputada ordinària, i el papa sempre ha estat el seu secretari privat), no podien quedar-se amb mi tota l'estona, i per això feien tornos per venir a l'hospital. La mama venia als matins, quan a la Cambra del Parlament no hi havia sessió, però la cridaven contínuament a reunions, mentre que el papa arribava a la tarda, però no li agradava quedar-se gaire estona, per si de cas es produïen «novetats» que el fessin tornar a Westminster tan de pressa com pogués. Fos com fos, l'endemà de la meva operació, al vespre van portar el meu germà perquè em conegués i, tot i que només tenia quatre anys, després es va negar a tornar a casa, i va fer tant rebombori que al final les infermeres van posar un bressol a l'habitació contigua a la meva incubadora i l'hi van deixar quedar.

—Potser el bebè percebrà que hi ha algú que el vigila —va dir la infermera—. No li pot fer cap mal.

—I almenys aquí sabem que no corre cap risc —va comentar la mama.

—I a més, no haurem de pagar l'au-pair el doble de temps —va afegir el papa.

Però llavors, al cap d'unes quantes nits, una de les màquines que em mantenien viu va sonar, i d'un sobresalt va saltar trontollant del bressol per anar a buscar un metge, però, com que l'habitació era a les fosques, es va entrebancar amb el cable d'una cosa anomenada pal d'infusió intravenosa, i quan al cap d'un moment va entrar una infermera, jo dormia plàcidament, però el meu germà era a terra estabornit, i li sagnava una ferida que s'havia fet just sobre l'ull.

—No deixeu que el meu germà es mori! —va cridar mentre la infermera li examinava la ferida.

—El Sam no es morirà pas —va replicar la infermera—. Mira'l: està perfectament. Dorm com un soc. Tu, en canvi, necessitaràs uns quants punts. Té, aguanta't aquesta compresa al cap i vine amb mi a la infermeria.

Però el Jason estava convençut que em passava alguna cosa greu i que, si em deixava sol, s'esdevindria una desgràcia. Així que va insistir a no moure's d'on era, i al capdavall la infermera li va haver de cosir la ferida allà mateix, i devia ser força novella perquè no va pas fer una feina gaire polida.

I va ser així com es va fer la ferida.

Jo sempre l'he adorat, aquesta cicatriu, perquè sempre que m'hi fixo penso en aquesta anècdota, i en com va insistir per quedar-se al meu costat quan jo estava tan malalt. Això em demostra que el Jason sempre m'ha estimat molt. Fins i tot quan va començar a deixar-se els cabells llargs, i ja no li veia la cicatriu tan sovint com abans perquè li agradava deixar-se caure el serrell sobre el front, jo sabia que la tenia allà igualment. I sabia què significava.

Fins on m'arriba la memòria, el meu germà sempre m'ha cuidat. Hi havia au-pairs, és clar (muntanyes d'au-pairs), perquè la mama deia que si no anteposava els seus electors votarien pels adversaris a les pròximes eleccions i el país s'enfonsaria en el desastre i la ruïna. I el papa afirmava que era important que la mama guanyés per un marge considerable si havia de continuar ascendint pel pal untat de greix.

—Li dona bona imatge al partit —deia el papa—, si a més de guanyar, guanya per molt.

La majoria d'au-pairs no es quedava gaire temps perquè, segons deien, eren professionals qualificades, havien anat a la universitat, coneixien els seus drets i es negaven que les tractessin com a esclaves. I la mama sempre remarcava que, si tenien tants estudis, ja haurien de saber que als esclaus no se'ls paga, mentre que a elles sí. I després es girava de cara al papa i deia alguna cosa com ara:

—Aquestes són la mena de noies que van a les manifestacions i protesten contra tot, però en realitat no aixequen mai ni un dit per ajudar —i llavors arrencava una polèmica que ho incloïa tot: des de les mancances del servei de salut fins al desarmament nuclear, passant per l'increment del preu del metro i el procés de pau de l'Orient Mitjà.

A vegades, els pares i l'au-pair de torn arribaven a alguna mena d'acord, però al cap de poques setmanes el tema esclatava novament, i llavors apareixia l'anunci original i la noia de torn (i una vegada un noi) remarcava que no deia res sobre planxar la roba dels papes, tallar la gespa del jardí del davant, ni plegar milers de fulls electorals i ensobrar-los, mentre miraven la tele a la seva habitació durant el temps lliure. Aleshores la mama els ensenyava una línia referida a «altres tasques domèstiques en general», i s'escriuaven. Llavors sorgia la frase «Si no t'agrada, pots plegar quan vulguis», i llavors la mama i el papa es discutien, perquè ell assegurava que trigarien una eternitat a trobar una altra au-pair, i mentrestant ell s'hauria de quedar clavat a casa amb «aquell coi de criatures», i la mama li contestava:

—Ah, no vols que aquesta noia plegui perquè t'agrada mirar-li el cul —això és el que solia dir la mama, jo només us ho explico, i finalment l'au-pair anunciava que es declararia en vaga per obtenir unes condicions laborals més bones, i la mama li contestava que en aquest cas ja podia fer l'equipatge i marxar abans de l'endemà a la tarda, i bon vent i barca nova.

De manera que les au-pairs anaven i venien com les estacions, i jo sabia que no havia de perdre el temps establint lligams gaire estrets amb cap. I quan jo tenia deu anys, el meu germà ja en tenia catorze, i la mama va dir que ja no en necessitaven cap, d'au-pair: el Jason podia acompanyar-me a casa cada dia, si no tenia entrenament de futbol, cas en el qual jo m'havia d'asseure a les grades i fer els deures fins que ell acabava. El meu germà va dir que d'acord, però que volia cobrar igual que les au-pairs, i el papa va replicar: tu vius a casa nostra sense pagar lloguer, et menges la nostra teca i ho embrutes tot amb les botes i la roba de futbol, així que, què et sembla si ho deixem en empat?

Potser vosaltres us penseu que coneixeu alguns futbolistes bons, però, creieu-me, no en coneixeu cap de tan bo com el meu germà. Va començar a jugar-hi quan encara portava bolquers, i als nou anys ja li van fer una prova a l'acadèmia de l'Arsenal, però van dir que encara no estava a punt i que el volien tornar a veure al cap d'un any. Dotze mesos més tard, va anar-hi altra vegada per fer el seguiment, i l'entrenador li va dir que havia progressat molt ràpidament, i que hi havia un lloc per a ell si el volia, però el Jason va sorprendre tothom refusant l'oferiment. Va declarar que, tot i que li agradava

jugar a futbol a l'escola, no volia dedicar-hi tota la vida, i que en cap cas no volia convertir-se en un futbolista professional quan fos gran.

—Vaja, això és ridícul —va exclamar la mama, que un any abans s'havia discutit seriosament amb el cap de l'acadèmia perquè l'havien rebutjat, i fins l'havia amenaçat vagament respecte a les subvencions esportives—. És evident que tens talent. T'he vist jugar i ho fas més bé que qualsevol altre de la teva classe. Tu sempre, ja m'entens... saps xutar la pilota i ficar-la a la xarxa. O almenys algunes vegades, vaja.

—Per què no acceptes anar-hi els propers set o vuit anys, de moment? —li va suggerir el papa—. No són pas tants, oi? Només fins que acabis l'escola i puguis prendre una decisió de futur apropiada. A la mama li donaria molt bona imatge si firmessis per un club professional. Als electors els encantaria.

—No ho faré perquè no vull —va reiterar el Jason—. Només m'agrada jugar per divertir-me.

—Divertir-te? —va replicar el papa com si hagués començat a parlar-li en un idioma estranger—. Ja tens deu anys, Jason! De debò et penses que la vida és per divertir-se?

—Doncs la veritat és que sí —va declarar el nen.

—Saps quin és el teu problema, Jason? —li va demanar la mama, que es llimava les ungles bo i repassant els diaris, mentre ell negava amb el cap.

—No —va dir—. Quin?

—Ets un egoista. Només penses en tu.

I, malgrat que jo llavors només tenia sis anys i que seia en silenci en un racó de l'habitació, també sabia que això

era absolutament fals, perquè el meu germà era la persona menys egoista que coneixia.

—Per què no vols ser un futbolista famós? —li vaig preguntar, un dia que jo estava estirat al seu llit i ell em posava cedés, i m'explicava per què cada cançó que posava era la millor que s'havia compost mai, i que havia d'eixamplar els meus coneixements musicals i deixar d'escoltar porqueria. Jo mirava al voltant de l'habitació, i veia pòsters de futbolistes a les parets, però també n'hi havia un d' Austràlia i un altre de Shrek, i no creia pas que el Jason volgués ser un continent ni un ogre d'animació.

—Perquè no vull —va contestar, arronsant les espatlles—. El simple fet de tenir facilitat per a una cosa, Sam, no significa que ho vulgui fer tota la vida. Hi ha moltes altres coses que m'agradarà fer, potser.

I, sincerament, allò em va sonar molt assenyat.

L'any passat, que tenia tretze anys, el professor d'anglès va demanar als alumnes de classe que, durant el cap de setmana, féssim una redacció titulada «La persona que admiro més». Set noies van escriure sobre la Kate Middleton, cinc nois sobre el David Beckham, i tres més sobre l'Iron Man. A més a més, hi havia una mescla de gent com la Reina, la Jacqueline Wilson i el Barack Obama. El meu flagell, un tal David Fugue que m'empipa contínuament des del dia que vaig intentar donar-li la benvinguda al carrer, va escriure sobre Kim Jong-un, el líder suprem de Corea del Nord, i, quan el nostre professor, el senyor Lowry, li va oferir vuitanta-set raons

per no considerar Kim Jong-un com un model positiu, el David Fugue va esperar que acabés i li va contestar que més li valia anar amb compte amb el que deia, si no volia ficar-se en un bon embolic. Va assegurar que cada vespre jugava amb Kim Jong-un online i que s'havien fet molt amics. Una paraula seva, va dir, i el senyor Lowry podia trobar-se en el pitjor lloc d'un accident desagradable, qualsevol vespre tornant a casa. Això no va agradar gaire, i el David es va guanyar una carta als seus pares i es va haver de plantar davant de tots i disculpar-se per haver-se referit casualment a un fet violent a classe.

Jo vaig ser l'únic alumne que no va escriure sobre una persona famosa. Ho vaig fer sobre el meu germà Jason.

CINC COSES SOBRE LES QUALS VAIG ESCRIURE A LA REDACCIÓ

1. Com s'havia fet aquella cicatriu al front quan jo només era un nadó, tot i que vaig mentir explicant que jo encara tenia un forat al cor, i em podia morir qualsevol dia sense avís previ, cosa que no és veritat perquè els metges m'ho van arreglar, però de totes maneres em va fer guanyar molta compassió.
2. Que una vegada m'havia salvat d'un atropellament empentant-me en el moment precís per apartar-me, i quan el xofer va baixar per renyar-me (tot i que la culpa era seva, sens dubte, perquè érem en un pas zebra), el Jason l'havia perseguit fins al cotxe, com si el volgués matar, si l'atrapava.

3. Que era capità de l'equip de futbol i podia haver estat futbolista professional si hagués volgut, però que preferia fer moltes altres coses.
4. Que sortia amb la Penny Wilson, la qual, com sabia tothom, era la noia més atractiva de l'escola.
5. Que un dia que se'm volia menjar de viu en viu, m'havia salvat del Brutus, un gos terrible que viu un tros més avall de la carretera, i quan em veu sempre es posa a salivar, com si pensés que dec ser la delícia més gustosa del planeta.

CINC COSES SOBRE LES QUALS
NO VAIG ESCRIURE A LA REDACCIÓ

1. Que, poques setmanes abans, s'havia discutit de valent amb la mama i el papa, perquè els havia dit que era ridícul que no fossin mai a casa, i que sempre anteposaven la feina de la mama a nosaltres, i que no se li podia pas demanar que em cuidés per sempre, quan ja havia de viure la seva pròpia existència. Què passaria quan anés a la universitat?, els havia demanat. Però la mama li havia contestat que llavors jo ja seria prou gran per cuidar-me sol, i el Jason havia aixecat les mans enlaire i havia dit «em rendixo», abans d'anar-se'n a l'habitació i negar-se a parlar amb ningú, ni tan sols amb mi, durant tot un dia.
2. Que no era a Facebook, Twitter, Instagram ni Snapchat perquè deia que no suportava que tothom tingués sempre el cap enganxat al mòbil, fent

les coses exclusivament per poder-se fotografiar però sense experimentar-les mai de veritat.

3. Que la setmana passada, un dia que hi havia entrat sense trucar, l'havia enxampat a la seva habitació petonejant-se amb la Penny Wilson, i que ell m'havia perseguit amb la raqueta de tennis.
4. Que havia declarat que, quan tingués divuit anys, votaria pels rivals de la mama, perquè eren tots una colla de corruptes que només entraven a la política pel seu benefici.
5. Que ja feia uns mesos que es deixava créixer els cabells, amb aquell escalat ridícul, per més que tothom creia, fins i tot jo, que li conferia un aspecte una mica afemellat.

Alguns amics meus feien la impressió d'averkonyir-se per mi, perquè escrivia sobre el meu germà d'aquella manera, però era veritat que la persona que més admirava era el meu germà, així que m'havia semblat d'estricta justícia que fos ell el tema de la meva redacció. Sempre que el necessitava, em feia costat. Quan jo era petit i tenia un malson, sempre em deixava arrossegar fins al seu llit i m'assegurava que no passava res. Quan jo vaig començar a esforçar-me per aprendre a llegir, i el papa va dir que m'havien de fer una prova i va resultar que tenia problemes de lectura, va ser el Jason qui s'asseia amb mi cada vespre i m'ajudava a fer els deures, i, per més que jo em frustrés quan les paraules i les lletres començaven a ballar al voltant de la pàgina d'una manera que no tenia sentit, ell no s'impacientava mai amb mi; no m'escriuava mai (com solia fer el papa: «No-

més has de llegir el que diu aquesta maleïda pàgina!»), i sempre em deia que amb el temps ho faria bé, que ell m'ajudaria, que sempre podria comptar-hi, que per això érem germans i que res no s'interposaria mai entre nosaltres.

Jo també m'ho creia.

Feia un any i mig aproximadament que sabia que el meu germà tenia un problema, quan ens va explicar el seu secret. Malgrat que encara era el meu millor amic, es va començar a distanciar una mica (de mi i de tots nosaltres), i a vegades es tancava a l'habitació i no volia obrir la porta durant hores. Jo detestava que ho fes, perquè abans no m'havia exclòs mai de res, i per més que truqués i truqués a la porta, només em contestava cridant que fumés el camp i el deixés sol.

Un dia, quan va arribar a casa de l'escola, el vaig trobar al seu llit plorant, i jo no sabia què fer perquè tenia la impressió que ens havíem intercanviat els papers. Era jo el que a vegades es posava trist, especialment quan algú es burlava de la meua manera de llegir, i ell era qui sempre m'animava. No era pas que jo no volgués fer-li costat com ell, sinó que no sabia comportar-me com el germà gran perquè sempre havia estat el petit. Veure'l en aquell estat, em va espantar. Li vaig preguntar què li passava, i quan es va asseure i li vaig veure la cara, vaig adonar-me que feia una eternitat que plorava, perquè tenia les galtes vermelles i els ulls ben botits.

—No em passa res —va dir.

—És clar que sí. Fa estona que plores.

—Ves-te'n a la teva habitació, Sam. Sisplau. No en vull parlar.

I, com que no sabia què dir ni com ajudar-lo, vaig fer el que em deia.

—Adolescents —va exclamar el papa quan li vaig preguntar sobre el particular—. És la pitjor part de tenir canalla, saps? Tots acaben convertint-se en adolescents. Si poguessin saltar dels dotze anys als vint en una nit, tot seria molt més fàcil.

—Però què hi fa, allà? —vaig insistir.

—No vull ni pensar-hi. Algunes coses, val més deixar-les que facin la seva, si vols la meva opinió.

—No et sembla que se'l veu diferent en un sentit?

—En quin sentit?

—No ho sé. Més silencios. Més disgustat. Enrabiad, bona part del temps.

—L'únic que té de diferent, que jo vegi, són aquells seus cabells. Li he demanat que se'ls talli, però no vol. No crec que s'adoni del ridícul que fa, amb els cabells fins a les espatlles. Sembla que es pensi que som a la dècada dels setanta i que ell és la rossa dels ABBA.

Va fer un moment de pausa i va somriure interiorment, com si li hagués vingut un flashback estrany. Llavors va sospirar amb expressió de somieig.

—Papa! —vaig exclamar per desvetllar-lo.

—Ho sento —va dir—. Només és que... l'Agnetha i jo manteníem una relació molt especial quan jo tenia la teva edat. Però, sincerament, a vegades em venen ganes d'esperar una nit quan dorm, entrar a la seva habitació amb unes tisores i tallar-li els cabells jo mateix.

—Alguna cosa falla —vaig repetir jo—. És com si...

—És com si què? —em va preguntar el papa, girant-se de cara, i per un moment vaig copsar-li una expressió de preocupació, cosa que poques vegades li havia vist anteriorment.

—L'únic que jo sé és que no és el Jason de sempre —vaig prosseguir—. Alguna cosa important li balla al cap. Ho veig claríssim.

—Va, per l'amor de Déu, Sam —va exclamar el papa, girant-se d'esquena a l'ordinador, on hi havia una graella oberta amb els noms de tots els diputats del partit, uns amb senyals verds al costat del nom, altres amb creus vermelles i alguns amb interrogants de color groc—. Tots tenim coses al cap. Hauries d'intentar endevinar qui es quedarà enrere de tota aquesta colla, quan arribi el moment. No em preocuparia per tot això, si fos al teu lloc.

—Però a mi sí que em preocupa! —vaig protestar.

Em va mirar de fit a fit, i els ulls li van quedar fixos en els meus un moment més del necessari.

—Has notat alguna cosa, eh que sí? —vaig exclamar.

—No —va replicar ell.

—Segur que sí! —vaig persistir—. T'ho veig a la cara.

—Et dic que no —va cridar—. I ara para d'empudegar-me, d'acord? Tinc feina.

—Alguna cosa has vist —vaig murmurar quan me n'anava.

Però res no em va preocupar tant com el que va passar durant el que mentalment anomeno «aquella tarda tan estranya». Havia tornat d'escola abans d'hora (en teoria tenia entrenament a la piscina, però un marrec de set anys s'hi havia fet pipí, així que adeu entrenament),

i, quan vaig ficar la clau a la porta i vaig girar el pany, vaig sentir el Jason cridant des de la cuina.

—Qui hi ha? —va rugir, i alguna cosa del seu to em va deixar glaçat. No l'havia sentit mai parlar amb tanta angoixa.

—Soc jo —vaig dir, deixant caure la bossa a terra abans de desfilir corredor avall per veure què hi havia a la nevera.

—Queda't on ets! —em va dir cridant, i em vaig aturar literalment amb un peu a punt de tocar a terra, com un personatge de dibuixos animats.

—Què passa? —li vaig demanar.

—Res. Queda't just on ets, d'acord? No, ves-te'n a baix al despatx de la mama!

Confós, vaig fer una passa enrere i vaig llambregar la porta que menava al soterrani, on se suposa que jo no he d'anar mai per res. Mai de mai. La mama diu que és una violació del seu espai sagrat. I que a més hi guarda secrets d'estat, allà baix. Una vegada li vaig preguntar si hi tenia els codis nuclears, i va esclafir a riure, sacsejant el cap, i em va dir: «No encara, Sam. No encara».

—Però tinc gana —vaig protestar—. Només vull un sandvitx, ja veus —vaig afegir, però ell va tornar a cridar, i aquest cop li vaig sentir una mescla de fúria i terror a la inflexió de la veu, que em va provocar una esgarrifança de cap a peus.

—Sam —va xisclar—. Et dic que te'n vagis al despatx de la mama im-me-di-a-ta-ment, m'has sentit? No posis ni un peu a la sala d'estar ni a la cuina. Ves-te'n a baix i queda-t'hi fins que et vingui a buscar jo. Si no, no

et dirigiré mai més la paraula. Mai més. Mentre siguis viu. M'has entès?

Vaig notar que m'estava posant pàl·lid. El Jason no m'havia parlat mai així fins aleshores, i no m'havia amenaçat mai amb deixar de parlar-me. Em sentia espantat i confós alhora. Em vaig preguntar si hi havia lladres a casa i el retenien a punta de pistola, i per això no volia que hi entrés. Em vaig plantejar trucar a la policia.

—Sisplau, Sam —va insistir al cap d'un moment, en to una mica més serè, i vaig copsar que li faltava poc per plorar—. Sisplau, fes el que et dic. Sisplau. Baixaré a buscar-te d'aquí a un minut. T'ho prometo.

Així que me'n vaig anar cap baix, al despatx de la mama, i em vaig asseure allà, amb por de tocar res, no fos cas que ella ho descobrís, i em vaig esperar gairebé vint minuts abans de sentir que s'obria la porta de dalt i que el Jason em cridava per dir-me que ja podia pujar.

—Em sap greu —em va dir, incapaç de mirar-me als ulls, malgrat que jo l'observava absolutament desconcertat, perquè es comportava com si no hagués passat res inusual—. Estava acabant un treball de l'institut molt difícil, i no volia que em destorbés ningú, res més.

No vaig dir res. Sabia que m'enganyava però no el vaig voler desafiar. Tot plegat em va semblar molt estrambòtic. Però aleshores vaig comprendre què devia ser. Devia haver-hi una noia amb ell, i potser no era la Penny Wilson sinó una altra, i el Jason no volia que jo ho sabés per si se m'acudia explicar-ho a algú. Perquè hauria dit que tenia un lleu rastre de pintallavis als llavis i vaig percebre l'olor de perfum en l'aire.

La mama i el papa eren tots dos a casa la nit que el Jason ens va explicar el seu secret, cosa inusual per si mateixa. Va ser durant les vacances d'estiu i eren a la sala d'estar, on la mama llegia en diagonal uns informes resumits, mentre el papa murmurava noms i deia que aquest o aquella era una altra persona que la mama havia de tenir al seu costat, si un dia havia d'assolir el que ell anomenava el Càrrec Màxim. Jo feia els possibles per llegir un relat de Sherlock Holmes, resseguint les paraules amb els dits i separant les frases amb un llapis tal com m'havien ensenyat. Em costava molt llegir a causa de la dislèxia, però volia llibres contínuament, i m'era igual si trigava una eternitat a arribar al final. Era a la meitat de *L'home del llavi tort* quan el meu germà Jason va entrar a la sala d'estar i va dir que ens volia explicar una cosa.

—No pot esperar? —li va preguntar la mama—. Ara mateix volia...

—Si necessites diners, busca't una feina d'estiu —li va etzibar el papa—. Nosaltres no som pas el banc de...

—No pot esperar i no necessito diners —va afirmar el Jason, i el seu to va provocar que tots deixéssim el que fèiem i ens giréssim per mirar-lo.

Es va asseure al mig del sofà, tan lluny de nosaltres com li era possible, i va començar a parlar.

—Això no és fàcil —va remugar.

—Què no és fàcil? —li va preguntar la mama.

—El que us vull dir.

—Va, treu-t'ho de dins, Jason —va exclamar el papa—. No tenim pas tota la nit.

El Jason es va empassar saliva, i vaig reparar que tremolava lleument. Va posar una mà al palmell de l'altra

davant seu, com si volgués mantenir la posa, però, quan va parlar, la veu encara li tremolava.

Ens va dir que feia molt de temps que era conscient d'una cosa, una cosa respecte d'ell mateix molt difícil d'assumir. Va matisar que ho havia percebut des de sempre, des que era un nen petit, i s'havia convençut tot sol que era una cosa amb la qual hauria de conviure, perquè, si se sabés la veritat, l'odiaria tothom. Però recentment havia començat a pensar que potser no li calia mentir, que potser ho podia explicar a la gent, sincerar-se amb tothom, i potser, potser, ho entendrien.

—Ara ens diràs que ets gai, no? —li va preguntar la mama, posant-se una mà davant de la boca, però el meu germà va sacsejar el cap.

—No, no és pas això —va negar.

—El Jack Tomlin és gai —vaig apuntar jo, però ningú m'escoltava com de costum.

El Jack Tomlin era un noi del meu curs que ja havia explicat a tothom que era gai, però ningú l'empipava perquè era molt valent, i era evident que clavarà una pallissa a qualsevol que s'atrevis a fer un acudit sobre la qüestió. Em queia força bé, el Jake, però no érem gaire amics perquè ell es dedicava més a l'esport que jo.

—Em podeu escoltar sense interrompre? —va preguntar el Jason.

—Potser la tal Penny està prenyada? —va aventurar la mama.

—No estàs pas malalt, eh que no? —vaig intervenir jo, sobtadament esporuguit—. No t'estaràs morint?

—No —va respondre ell—. No és res de tot això. Estic bé.

—M'ho promets? —vaig insistir.

—Us ho prometo —va replicar—. No estic malalt, no soc gai i la Penny no està prenyada.

—Molt bé —vaig exclamar, copsant que cada vegada em molestava més que ell tingués un problema—. Perquè ets el germà més fantàstic del món, això ja ho saps.

Em vaig adonar que allò sonava terriblement sentimental, però m'era igual. En aquell precís moment, el que jo necessitava era dir aquelles paraules en veu alta i que ell les sentís.

Llavors es va allargar un silenci, metre ell fixava la mirada a terra, però finalment va tornar a mirar enlaire i va sacsejar el cap.

—Però aquesta és la qüestió, Sam —va dir—. No crec que jo sigui el teu germà en absolut. De fet, n'estic del tot segur.

—Que no ets el seu germà? —el va interrogar la mama—. De què dimonis parles? És clar que ets el seu germà. Jo us vaig parir a tots dos, així que em sembla que ho hauria de saber.

Completament confós, vaig mirar el Jason fixament.

—Què vols dir? —li vaig preguntar.

—Justament el que t'he dit —va respondre—. No crec que sigui el teu germà. Em sembla que en realitat soc la teva germana.